

**"Bir şey var aramızda
Onu buldukça kaybediyoruz, isteyerek
Fakat ne kadar saklasak nafile
Bir şey var aramızda
Senin gözlerinde ışıldıyor
Benim dilimin ucunda."**

Öyle bir şeyim var ki, alıp götüreceğim..

Tanrım, ne güzel gözlerdi bunlar.. Mumların loş ve dalgali ışıklarının arkasında nasıl hüzünlü bakıyordu etrafa.. Ve ben onlara bakıyordum durmaksızın.. Yaş 23.. Delikanlı çağındaki cevherin dorukta olduğu günler.. O zaman diskolar, barlar, kafeler yok. O zaman kızlar gece çıkmaz.. O zaman ancak hafta sonunda bir arkadaşın evi boşsa, anne, baba bir yere gitmişse, plaklar, pikaplar, Grundig TK 24 teypler ve makara bandları yüklenilir, parti yapılır..

Ben pikabın yanında oturuyorum.. Dans eden çiftler için aralıksız müzik çalma görevini kendi kendime vererek.. Plak değiştirmedığım zamanlarda da sigara içerek.. Kalabalık içindeki yalnız insanların tipik görüntüsüdür bu.. Üstelerine vazife olmayan işlerle uğraşmak ve boş kaldığı zamanlarda, boş kalmamak için sigara üstüne sigara içmek..

O sigara senin o an meşgul olduğunu gösterir.. Neden birisinin yanına gitmediğini gösterir.. Başkasının da senin yanına gelmesini önler.. Özellikle kızlar için.. İstemediği biri dansa kaldırmak isterse, sigarasını işaret edip kurtulur..

Niye kalabalık içinde yalnızım.. Niye saatlerden beri dans eden bu çiftlerin arasına karışmıyorum?.. Niye mesela, bu muhteşem hüzünlü gözlerin, benim gibi saatlerdir yalnız oturan ve etrafa bakan sahibesinin önüne gidip "Dans edelim mi" demiyorum..

Cesaretim mi yok?.. değil.. Mesele cesaret değil..
Mesele benim kendimi bildiğim ilk yaşlarımdan beri
yanımda taşıdığım huyum..
Ben kimseden hiçbirşey istemedim hayatta.. Annemden
harçlık bile istemezdim..
"Ağabeyin istiyor alıyor" demişti bir gün annem okula
giderken.. "Sen niye istemiyorsun? İhtiyacın yok mu?.."
"Peki sen niye istemededen vermiyorsun anne?..
Ağabeyime veriyorsun, ihtiyacı var diye.. O zaman
benim de ihtiyacım olabileceğini niye
düşünmüyorsun?.."
Sonra çözdük.. Haftalığa bağladı beni.. İstememe gerek
kalmadı..
Neden istemiyorum?.. Çünkü korkuyorum..
Reddedilmekten korkuyorum.. Ne olur reddedilsem..
Gururum kırılır..
Gururum!.. O benim herşeyim.. Babam öğretti.. "Her
şeyini kaybet, gururunu kaybetme" dedi.. Fazla
öğretmiş.. İstemek, gururunu riske etmek olmuş
kafamda.. İstemiyorum.. Bana verilen, bana teklif
edilenle yetiniyorum.. Her yerde.. Her konuda..
İşte şimdi de durum bu..
O güzel hüzünlü gözler, partinin basından beri tıpkı
benim gibi hiç dans etmeyen birine ait..
Neyse bitti.. Mumlar söndü, ışıklar yandı.. Kapıdan
birlikte çıktık o güzel gözlerle..
"Güzel olmanın bir ilahi lütuf olduğunu sanırlar" dedi
bana.. "Dikkat ettin mi, bugün bir tek beni dansa
çağırmadılar.. Neden?.. Çünkü erkekler 'Bu güzel kızın
mutlak bir sevgilisi vardır, nasılsa.. Yoksa bile bana yüz
vermez' diye düşünür, gözlerine kestirdiklerinin pesine
düşerler. Ben hep böyle otururum!.."
"Ben de aynen öyle düşündüm" diyemedim tabii..
Bizden birkaç sokak ötede oturuyor.. Ara sıra
rastlaşıyoruz yolda.. O müthiş gözler gülümsüyor bana..
Davetkar mı?.. Yok canım bana öyle geliyordur.. Ben de
gülümsüyorum.. Tek kelime konuşmadan devam
ediyoruz yollarımıza.. Gülümsemeler giderek daha
sıcaklaşıyor..
Onu uzaktan bana doğru gelir görünce, Ulvi Nihat
Akgün'ün dizeleri geliyor aklıma.. O zaman, romantik
dizeleri ezbere bilir, delikanlılar ya..

**"Bir şey var aramızda
Onu buldukça kaybediyoruz, isteyerek
Fakat ne kadar saklasak nafile
Bir şey var aramızda
Senin gözlerinde ışıldıyor
Benim dilimin ucunda."**

Dilimin ucunda da, çıkmıyor bir türlü, onun gözlerinde
hep ışıldarken..
Bu defa beni görünce resmen koştı yanıma.. Konuştu..
"Arthur Rubinstein'in konseri var bu hafta sonu.. Sabah
erkenden gittim kuyruğa girdim. Sıra bana gelmeden
bitti. Sen gazetecisin.. Belki bulabilirsin.. Götürsene
beni.."
Ben bu biletleri bulurum.. Bulmasam yaratırım.. Arthur
Rubinstein dünyanın gelmiş geçmiş en büyük
piyanistlerinden biri diye değil.. O muhteşem hüzünlü

gözlerle iki saat yan yana oturmak, onun sıcaklığını hissetmek, nefesini duymak için..
Buldum tabii..
Nasıl boynuma sarıldı, "Sen bir harikası" diye..
Gittik.. Tıklım tıklım bir salon.. Merdivenlerde bile insanlar üst üste..
Rubinstein nasıl çalıyor yarabbim.. Ve o müthiş gözler nasıl yakınımda..
Bir kresendoyla göklere yükseldi piyanonun sesi ve koltuğun kenarında duran elimin üzerinde bir el hissettim.. Onun eli.. Avcunun içiyle benim elimi kavramış, nasıl sıkıyor.. Gözlerine baktım.. Gözler piyanoda dolaşan o sihirli ellerde.. Kendinden geçmiş adeta.. Kendine geldi.. Gelir gelmez elini çekti.. Çekti ama, kendi koltuğunun kenarında, tam benim elimin yanına koydu..
Bir davet mi bu?.. Bir işaret mi?.. Simdi ben mi elimi onun elinin üzerine koymalıyım.. Koyarsam.. Çekmezse, herşey başlar.. Peki ya çekerse..
Ya çekerse.. Bunun anlamı "Beni Rubinstein'e götür derken bunu kastetmedim.. Demek sen de o erkeklerden birisin" olmaz mı?.. O güzel gözler, artık bana o tebessümle bakmaz "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Sen de fırsatlardan faydalanma pesindeki erkeklerden birisin" diye bakarsa.. O zaman da ben biterim..
Eline çekerse öleceğim.. Çekmezse, daha çok öleceğim.. Ne yapacağım ben?..
Rubinstein coşmuş, sağ elini, solun üzerinden atlatmış..
Kollar çapraz.. sağ el soldaki, sol el sağdaki tuşlara basıyor.. Ben gözümün ucu ile, benim elimle onun eli arasındaki birkaç milime bakıyorum..
sıcaklığını hissettirecek kadar yakın, dokunulmayacak uzak mesafeler yaratan birkaç milime..
Kafamdaki çatışma bitmedi.. Konser bitti.. Evine bırakıyorum, kapının önünde teşekkür ederken, "Böyle güzel konserlere hep gidelim olur mu" dedi..
Rubinstein bir daha Türkiye'ye gelmedi..
Ama, deliler gibi sevdiği kadına, sıcaklığını hissedecek kadar yakın, ama dokunamayacak kadar uzak yaşayan Cyrano de Bergerac'in "Neden" diyebileceklere en güzel yanıt olacak final dizelerini taşıyan kitap, hep kitaplığımda, hep elimin altında, hep yalnızlığımda oldu..
"Her şeyimi koparın, bekletmeyin ölümü:
Alnımdaki defnemi, göğsümdeki gülümü
Koparıp alın! Fakat size rağmen, bir şeyim,
Öyle bir şeyim var ki, alıp götürüleceğim.
Ve bu aksam çıkınca Allah'ın huzuruna,
Yedi kat gökyüzünün o masmavi nuruna,
Eşikte selam verip karışacağım zaman
Yanımda bulunacak. Allahıma buradan
Lekesiz, buruşuksuz onu götürüyorum!
Evet, ne yapsanız da..
..bu benim..
..Gururum!."

Hıncal Uluç'un SABAH Gazetesindeki Yazısından
Alınmıştır